GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

CUIXART : LA UNIVERSALITAT DE LA PINTURA.

Opinió | 01/11/2007 | 12:22

Jordi Rodríguez-Amat de la fundació Rodríguez-Amat explica al Gironanoticies.com la història del seu amic Cuixart.

*Jordi Rodríguez-Amat
Avui, Modest Cuixart és mort. Fa ja més de 30 anys que Cuixart havia decidir d'anar a viure i a treballar a l'Empordà. En un edifici modernista al bell mig de Palafrugell, obra d'un dels més grans arquitectes catalans de principis de segle, Cuixart tenia, i té encara, el seu taller i la seva residència. Travessar el llindar de la porta permetia al visitant, no ja tan sols de gaudir d'un espai arquitectònic i d'una obra pictòrica personal, sinó, per damunt de tot, retrobar un dels personatges catalans que, avui encara, marquen una forta empremta en el món de l'art en general i de la pintura en particular.
Si parlar entre artistes estimula el diàleg amb les muses, conversar amb en Modest Cuixart permet, a més, permetia reconfortar l'esperit i alleugerar-lo de tota materialitat: una mena de viatge per les esferes de la voluptuositat sensitiva.

Independentment de la profunditat de la seva obra, i el coneixement de la història de l'art, que no era pas poc, molts i molts anys de treball intens i sincer, atorgaven a Cuixart una gran capacitat de reflexió i una visió globalitzadora de l'art i de la societat, alhora que una considerable facultat per a l'anàlisi acurat del fet artístic.Un bon dia, la nostra conversa va girar a l'entorn de quatre grans temes: les avantguardes artístiques, la pintura, l'ètica i l'estètica i l'Empordà.

La dialèctica del raonament genera el dilema de la raó de ser o no ser de les avantguardes artístiques, de la seva realitat com a simple producte d'uns interessos concrets o bé com expressió màxima de l'individu enfront d'uns necessitats personals i històriques. En aquest sentit, per a Cuixart, l'estil per l'estil era un fet absolutament gratuït. I si l'avantguarda es limita a una simple experimentació, aleshores es converteix en pur estil de via morta, deia l'artista. L'experimentació per se no té interès i genera avantguardismes pansits. Cal un art d'avantguarda sincer que respongui a una realitat històrica. És així que la columna vertebral de tota avantguarda exigeix un missatge nodrit d'un discurs profund en un moment històric adequat. El propi Cuixart, sempre a la recerca, ha estat un gran experimentador sense fer, però, desplaçaments cronològics o històrics.

L'art té la funció de donar noves visions i nous conceptes i ha d'estar al servei d'una nova interpretació de l'ésser, de la natura, de la societat i de la pròpia història. En aquest sentit tot moviment artístic ha de reflectir el seu temps si vol ser testimoni d'una realitat temporal. La pintura, en canvi, deia Cuixart, és l'expressió d'una realitat universal, és a dir, intemporal. I quan parlem de pintura, continuava, no parlem de la pintura d'aquest o d'aquell artista, sinó de la pintura, fent referència a la seva universalitat. En aquest sentit la pintura, un diàleg entre l'artista i la seva individualitat, es mou entre el fet concret del concepte individual i la universalitat del sentiment. Cal que la pintura, continuava dient, reflecteixi realment amb tota la seva serietat i profunditat el moment més proper a la versió de la natura que tots tenim. Personalment m'atreviria a dir que, per en Cuixart, la pintura era una eina que li permetia assolir la plena capacitat d'acció i el desenvolupament total de la seva pròpia personalitat.

Avui, tot i que l'art és considerat una forma personal d'expressió, les controvèrsies sobre els

principis ètics i estètics continuen sent freqüents. En aquest sentit Cuixart es movia sempre a l'ombra de la seva pròpia llibertat i declarava prioritari aquest dret per damunt de qualsevol altre aspecte ètic.

La nostra conversa, en aquest punt, va tombar cap a l'Empordà. Per en Cuixart L'Empordà era un cor molt bonic que batega dins de Catalunya. Fa anys que ell havia fet l'el.lecció d'anar a l'Empordà. Tota Catalunya és la nostra Terra, el nostre patrimoni i l'Empordà en particular té unes dimensions molt particulars i tots tenim el dret d'estimar-lo.

Cuixart entenia l'Empordà en el seu aspecte més universal, no pas l'Empordà de postal i pinzell lleuger. No hem d'exportar, deia, un provincionalisme casolà. L'Empordà és una terra carregada d'història i de misteri, paradisíaca, plena i oberta "La meva i entranyable terra". I la imaginació es transformava en realitat quan "Davant del mar immers en les meves particulars meditacions em trobo amb les filles de Neptú".

*Jordi Rodríguez-Amat de la fundació Rodríguez-Amat explica al Gironanoticies.com la història del seu amic Cuixart

Autor: Redacció
Redacció

https://gironanoticies.com/noticia/4228-cuixart--la-universalitat-de-la-pintura.htm